

Norsk lov om betingede straffedomme.

Under 2 maj d. å. er følgende lov emaneret i Norge:

§ 1. Hvor den straf, som retten idømmer, er bøder eller fængsel, kan den under særlig formildende omstændigheder i dommen bestemme, at den idømte strafs fuldbyrdelse skal udsættes.

Retten bør herved navnlig tage hensyn til den skyldiges alder og foregående vandel, til forbrydelsens særlige ubetydelighed, de særlig formildende omstændigheder, hvorunder den blev forøvet, samt til, om den skyldige har afgivet en fuldstændig og oprigtig tilståelse og ydet den fornærmede den oprejsning og erstatning, hvorpå denne har krav, eller erklæret sig beredt til efter evne at yde en sådan erstatning. I sidste tilfælde kan dommen opstille som betingelse, at en i samme bestemt erstatning ydes inden en i dommen bestemt frist.

§ 2. Forøver domfældte senere nogen forsætlig forbrydelse, hvorfor han inden 3 år efter dommens afsigelse som sigtet undergives forfølgning med det udfald, at han dømmes til fængsel, embedsfortabelse eller højere straf, bliver den udsatte straf at fuldbyrde uden afkortning. Er den ny forbrydelse uforsætlig, eller dømmes han til ringere straf end ovenfor nævnt, bliver det under begge forbrydelsers beskaffenhed ved dommen at afgøre, hvorvidt den

udsatte straf strax skal fuldbyrdes eller fuldbyrdelsen fremdeles udstå. Afgøres den senere sag ved vedtagelse af forelæg, bliver herved også at afgøre, om den udsatte straf skal fuldbyrdes.

Er ydelse af erstatning opstillet som betingelse for udsættelsen, bliver, om fristen oversiddes, straffen ligeledes at fuldbyrde, med mindre oversiddelsen skyldes omstændigheder, der ikke kan tilregnes domfældte. Påstås dette at være tilfældet, bliver spørgsmålet overensstemmende med forskrifterne i straffeprocesslovens § 481 at indbringe til afgørelse af retten, der i tilfælde kan bestemme en ny frist eller helt frafalde betingelsen.

§ 3. Kommer den, der er dømt til fængselsstraf, hvis fuldbyrdelse er udsat, inden 3 år efter dommens afsigelse under forfølgning som sigtet for nogen anden før dommen forøvet forbrydelse, for hvis vedkommende en frihedsstraf, hvis fuldbyrdelse ikke bliver at udsætte, findes at burde idømmes, bliver en ny for begge forbrydelser fælles straf at idømme. Det samme gælder, hvor den udsatte straf er bøder, og retten for den forbrydelse, som senere pådømmes, vil idømme strafarbejde. Er straffen for begge forbrydelser bøder, eller for den ene fængsel, for den anden bøder, bliver på den i foregående §'s 2 og 3 punktum omhandlede måde efter de nærmere omstændigheder at afgøre, om den udsatte straf skal fuldbyrdes eller fuldbyrdelsen fremdeles udstå.

§ 4. Kommer den udsatte straf ikke til fuldbyrdelse i henhold til bestemmelserne i de foregående paragrafer, betragtes den som udstået ved dommens afsigelse.

§ 5. Idet rettens formand forkynder for domfældte en dom, hvori udsættelse med straffens fuldbyrdelse er bestemt, bør han gøre ham bekendt med ovenstående regler og hertil, såfremt domfældte er under 21 år, knytte en sådan alvorlig advarsel og formaning, som omstændighederne måtte give opfordring til.

§ 6. De processuelle regler om straffeudmålingen finder

anvendelse på spørgsmålet om straffefulbyrdelsens udsættelse.

Hvad der i denne lov er foreskrevet om domme, finder tilsvarende anvendelse på forelæg.

Sammenlignet med udkastet*) viser det sig, at kun en forandring af betydning er foregået, idet maximalgrænsen for straffens varighed er strøget af § 1. 1 stk. Vi kende ikke de stortingsforhandlinger, der have medført dette resultat, men sandsynligvis er det sket i erkendelse af, at slige grænser ikke ere af stor betydning, da en dommer, som ønsker at anvende den betingede straffedom i et enkelt tilfælde, med nutidens vide strafferamme let vil kunne passe den straf, han idømmer, ind under maximum, selv om han i og for sig kunde anse en større straf for den tjenligste. Et senere tilbagefald vil da bevirke, at forbryderen slipper lettere fra sin første forseelse end han burde. Denne mislighed er undgået ved, at loven har givet dommeren fri hænder indenfor samtlige fængselsstraffe. I hvilket omfang domstolene imidlertid vil benytte den betydelige myndighed, som således er tillagt dem, derom er det selvfølgelig umuligt at have nogen mening. Af stor interesse, også for os danske, vil det være at følge lovens anvendelse og virkninger, hvorom den prompte norske kriminalstatistik snart vil kunne afgive beretning.

A. G.

---

*) Se Tidsskriftet 1893, p. 95.